

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. (Συνέχεια). — Ἡ Γέφυρα τοῦ Σαντινού, διήγημα. — Ἡ Λουομένη Χανοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά; Χανοῦμ. (Συνέχεια).

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, πρὸς ἑταρχίαις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσημοῦ καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Διέτρεξε καὶ ἐδολοφόνησεν τὸν πατέρα μου· ἐγὼ δὲ ἐδικοῦμαι... [Κεφάλαιον Η'].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

— Υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, μετὰ
τρεμούσης φωνῆς, ἦν τόσῳ καλῶς ὑπεκρίθη,
ὥστε ὁ βασιλεὺς ἀνεσκήρτησε.

— Τί ἔχετε, δέσποινα; εἶπεν ὁ Κάρο-
λος στραφεὶς μετ' ἐνδιεφέροντος.

— Ζητῶ τὴν ἀδειαν, ἀπήντησεν ἡ Αἰ-
κατερίνα, νὰ ἀποσυρθῶ εἰς ἓν τῶν φρου-
ρίων σου· ἀδιάφορον εἰς ποῖον, ἀρκεῖ νὰ
ἴναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν τῶν Παρισίων.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς

ρὸν βλέμμα του, ὅπερ ἔν τισι περιστάσεσι
καθίστατο διαπεραστικώτατον.

— Διότι καθ' ἐκάστην ὑφίσταμαι καὶ
νέας προσβολὰς ὑπὸ τῶν διαμαρτυρομένων,
διότι σήμερον ἔτι ἤκουσα αὐτοὺς νὰ σὲ
ἀπειλῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Λούβρου σου,
καὶ δὲν θέλω νὰ παρίσταμαι πλέον εἰς
τοιαῦτα θεάματα.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, μῆτέρ μου, εἶπεν
ὁ Κάρολος, μετὰ τόνου πλήρη πεποίθησιν
δεικνύοντος, ἠθέλησαν νὰ φονεύσωσι τὸν ναύ-
αρχόν των, ἄτιμος δὲ φονεὺς ἐδολοφόνησε
πρὶν τὸν ἀνδρείον Δεμού των. Οἱ πτω-
χοὶ ἔχουσι δίκαιον! Κεὶ ὅμως δικαιο-
σύνη τις εἶναι ἀναγκαζία ἐν τῷ Κράτει.

κατερίνα, ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ τοῖς λείψῃ,
διότι ἂν σὺ τοῖς ἀρνηθῆς αὐτήν, θὰ τὴν
ἐκτελέσωσι μόνον καθὼς εἰζεύρουσι, σή-
μερον κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης, αὔριον
κατ' ἐμοῦ... βραδύτερον δὲ καὶ κατὰ σοῦ
τοῦ ἰδίου.

— ὦ, δέσποινα, εἶπε Κάρολος ὁ Θ'—
καὶ ἡ φωνὴ του ἐδείκνυε μικρὰν τινα δυσ-
πιτίαν. Πιστεύετε;

— Ἄ! υἱέ μου, ἐπανελάβην ἡ Αἰκα-
τερίνα παρασυρομένη ὑπὸ τῆς βιαϊότητος
τῶν σκέψεών της. Ἀγνοεῖς ὅτι δὲν πρό-
κειται πλέον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Φραγ-
κίσκου τῆς Γκιζης, ἡ περὶ τοῦ θανάτου
τοῦ ναυάρχου, περὶ τῆς τῶν διαμαρτυρο-

ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον περὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐρρίκου Β' διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντωνίου τῶν Βουρβόνων;

— Ἀφετε αὐτά, μῆτέρ μου. Ἴδου ἐπαναπίπτετε εἰς τὰς συνήθεις υπερβολὰς σας! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ γνώμη σου, υἱέ μου;

— Νὰ περιμεῖνωμεν μῆτέρ μου, νὰ περιμεῖνωμεν. Ὅλη ἡ ἀνθρωπίνη σύνεσις ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὴν τὴν λέξιν. Ὁ μέγιστος, ὁ ἰσχυρότερος, ὁ ἐπιδεξιώτερος, εἶναι ὁ γινώσκων νὰ περιμεῖνῃ.

— Περιμένε λοιπόν· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰ περιμεῖνω.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Αἰκατερίνα ὑπεκλίθη καὶ βαδίσασα πρὸς τὴν θύραν ἠνέφεξεν αὐτὴν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ δώματά της.

Κάρολος ὁ Θ' τὴν ἀνεχαίτησε.

— Ἐπὶ τέλους, τί πρέπει νὰ πράξωμεν, μῆτέρ μου; Διότι, θέλω νὰ ἦμαι δίκαιος πρὸ πάντων, καὶ ἕκαστος νὰ ἦναι εὐχарιστημένος ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐπανῆλθε πλησίον του.

— Ἐλθετε, κύριε κόμη, εἶπε πρὸς τὸν Ταβάννην, ὅστις ἴστατο μακρὰν θωπεύων τὴν κίσσαν, ἔλθετε καὶ εἰπέτε εἰς τὸν βασιλέα τί κατὰ τὴν γνώμην σας πρέπει νὰ πράξῃ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ τὸ ἐπιτρέπει; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Εἰπέτε, Ταβάννη, εἰπέτε.

— Τί πράττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἰς τὸ κυνήγιον, ὅταν ὁ ἀγριόχοιρος ὀρμᾷ κατ' αὐτῆς;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, κύριε, περιμένω αὐτὸν εὐσταθῶς, καὶ διαπερῶ τὸν λάρυγγά του διὰ τοῦ κοντοῦ μου.

— Μόνον ὅπως ἐμποδίσετε αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς βλάψῃ; προσέθετο ἡ Αἰκατερίνα.

— Καὶ ὅπως διασκεδάσω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐκπέμψας στεναγμὸν δεικνύοντα ὅτι ὤθει τὸ θάρος ἀχρι θηριωδίας. Ἀλλά, δὲν θὰ διασκεδάσω φονεύων τοὺς ὑπηκόους μου, διότι εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς καὶ οἱ Οὐγονόττοι εἶναι ἐπίσης καὶ οἱ καθολικοὶ ὑπήκοοί μου.

— Τότε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, οἱ Οὐγονόττοι ὑπήκοοί σου θὰ πράξουν ὅτι καὶ ὁ ἀγριόχοιρος, ὅταν δὲν βυθίσωσι τὸν κοντὸν εἰς τὸν λάρυγγά του. Θὰ κατασυντρίψωσι τὸν θρόνον.

— Μπᾶ! καὶ πιστεύετε τοῦτο, δέσποινα; εἶπεν ὁ βασιλεὺς δι' ὕφους δεικνύοντος ὅτι δὲν παρεῖχε μεγάλην πίστιν εἰς τὰς προρρήσεις τῆς μητρός του.

— Ἀλλά, δὲν εἶδετε σήμερον τὸν κύριον Δεμουὺ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ;

— Ναί! ταύτην τὴν στιγμήν τοὺς ἀφῆσα· ἀλλ' οὐδὲν ἀδικὸν ἐζήτησε παρ' ἐμοῦ. Μοὶ ἐζήτησε τὸν θάνατον τοῦ φονεύου τοῦ πατρός του καὶ δολοφόνου τοῦ ναυάρχου. Καὶ τί! μὴ δὲν ἐτιμωρήσαμεν τὸν Μονμορανσὺ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου καὶ συζύγου σας, καὶ τοι ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως προελθόντα;

— Ἐχει καλῶς, βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰ-

κατερίνα δυσαρεστηθεῖσα. Ἄς μὴ ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις παρέχει αὐτῇ τὴν δύναμιν, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν πεποιθήσιν. Ἀλλ' ἐγὼ, πτωχὴ γυνή, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἐγκαταλείπει, ἀναμφιβόλως, ἕνεκα τῶν ἀμαρτιῶν μου, φοβοῦμαι καὶ ὑποχωρῶ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἡ Αἰκατερίνα ἐχαίρετις τὸ δεύτερον καὶ ἐξῆλθε, νεύσασα εἰς τὸν δούκα τῆς Γκιζης, ὅστις ἐν τούτοις εἶχεν εἰσέλθει, νὰ μείνῃ ἀντ' αὐτῆς ὅπως καὶ τελευταίαν ποιήσῃ ἀπόπειραν.

Κάρολος ὁ Θ' ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μητέρα του, ἀπερχομένην, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην δὲν τὴν ἀνεκάλεσεν. Εἶτα ἤρξατο θωπεύων τοὺς κύνάς του, καὶ συρίζων τὸ θηρευτικὸν ἄσμα του.

Αἰφνης διεκόπη.

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι πράγματι βασιλικὸν πνεῦμα, εἶπε. Τῇ ἀληθείᾳ, περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλει. Πηγαίνετε λοιπὸν ἐκ προμελέτης, φονεύσατε δωδεκάδας τινὰς Οὐγονόττων, διότι ἦλθον νὰ μᾶς ζητήσωσι δικαιοσύνην! Ἀλλ' εἰς τὸ ὕστερον, δὲν εἶναι δικαίωμα των;

— Δωδεκάδας τινὰς! ἐψιθύρισεν ὁ δούξ τῆς Γκιζης.

— Ἄ! ἐδῶ εἴθε, κύριε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς προσποιηθεὶς ὅτι μόλις τότε τὸν εἶδε. Ναί, δωδεκάδας τινὰς. Ὁραία ἐκπτώσις! Ἄ! ἂν τις ἤρξατο νὰ μοὶ εἶπῃ: Βασιλεῦ, θὰ ἀπαλλαγῆτε συγχρόνως πάντων τῶν ἐχθρῶν σας, αὐριον δὲ οὐδεὶς αὐτῶν θὰ μένῃ ὅπως σᾶς ἐλέγξῃ διὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων. . . Ἄ! τότε, δὲν λέγω. . .

— Καὶ λοιπὸν, βασιλεῦ;

— Ταβάννη, διέκοφεν εἰπὼν ὁ βασιλεὺς, κουράζετε τὴν Μαργῶ. Θέσατέ τιν παλιν ἐπὶ τῆς δοκίδος. Ἐπειδὴ φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς μου τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, δὲν εἶναι τοῦτο λόγος ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὴν θωπεύῃ.

Ὁ Ταβάννης ἔθετο τὴν κίσσαν ἐπὶ τῆς δοκίδος της, καὶ ἤρξατο σύρων τὰ ὦτα ἐνὸς τῶν κυνῶν.

— Ἀλλά, βασιλεῦ, ἐπανελάθεν ὁ δούξ τῆς Γκιζης, ἂν ἔλεγον εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα: Βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἦναι αὐριον τὴν πρώτην ἀπηλλαγμένη πάντων τῶν ἐχθρῶν της;

— Καὶ τῇ μεσολαβήσει τίνος ἀγίου θὰ ἐγίνετο τὸ θαῦμα τοῦτο;

— Βασιλεῦ, σήμερον ἔχομεν 24 Αὐγούστου, ὅθεν τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου.

— Λαμπρός, τῇ ἀληθείᾳ, ἅγιος, ὅστις ἀφῆσε νὰ τὸν ἐκδώρωσι ζῶντα! εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ὅσῳ περισσότερο ὑπέφερε, τόσῳ περισσότερο θὰ μνησικακῇ ὕστερον κατὰ τῶν δημίων του.

— Καὶ εἴθε σεῖς, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἴθε σεῖς ὅστις διὰ τῆς κομψῆς μικρᾶς σπάθης σας, τῆς χρυσοῦς τὴν λαθὴν ἐχούσης, θὰ φονεύσητε μέχρι τῆς αὐριον δεκακισχιλίου Οὐγονόττους; Ἄ! εἰς τὴν πίστιν μου εἴθε ἀστεῖος, κύριε Γκιζης!

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξερράγη εἰς γέλωτα, ἀλλὰ τόσῳ βεβιασμένον, ὥστε ἡ ἠχὴ τῆς αἰθούσης ἐπανελάθεν αὐτὸν πενθίμως.

— Βασιλεῦ, μίαν καὶ μόνην λέξιν ἔτι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ δούξ, φρίστων ἀκουσίως εἰς τὸν ἦχον τοῦ γέλωτος ἐκείνου, ὅστις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον. Ἐν νεῦμα μόνον, καὶ πάντα εἶναι ἔτοιμα. Ἐχω τοὺς Ἑλβετοὺς· ἔχω χιλίους ἑκατὸν εὐπατρίδας· ἔχω τοὺς ἐλαφροὺς ἰππεῖς· ἔχω τοὺς πολίτας. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τοὺς σωματοφύλακας της, τοὺς φίλους της, τὴν καθολικὴν ἀριστοκρατίαν της. . . Ἐἴμεθα εἰκσιν ἐναντίον ἐνός.

— Καὶ λοιπὸν, ἀφοῦ ἦσθε τόσῳ ἰσχυρός, ἐξάδελφέ μου, τί διαβόλον ἔρχεσθε καὶ με ζαλιζετε με αὐτά; Ἐνεργήσατε, ἀνευ ἐμοῦ. Ἐνεργήσατε! . . .

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τοὺς κύνάς του.

Τότε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνυψώθη καὶ ἐπανεφάνη ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε πρὸς τὸν δούκα. Ἐπιμείνατε καὶ θὰ ἐνδώσω.

Καὶ τὸ παραπέτασμα ἐπανεπέσεν ἀποκρύψαν τὴν Αἰκατερίναν, χωρὶς Κάρολος ὁ Θ' νὰ ἴδῃ αὐτὴν, ἢ νὰ δεῖξῃ ὅτι τὴν εἶδεν.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ δούξ, πρέπει νὰ ἐξεύρω ἂν, ἐνεργῶν ὡς ἐπιθυμῶ, εὐαρεστῶ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐξάδελφέ μου Ἐρρίκε, θέτετε τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαϊμὸν μου. Ἀλλά, εἰς τὴν πίστιν μου θὰ ἀνθέξω. Δὲν εἶμαι λοιπὸν ὁ βασιλεὺς;

— Ὅχι, ἀκόμη, Μεγαλειότατε. Ἄν θέλετε ὅμως θὰ ἦσθε αὐριον.

— Ἄ! λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν Κάρολος ὁ Θ', θὰ φονεύσωσι καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, καὶ τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδέ. . . ἐν τῷ Λούβρω μου! . . . Ἄ!

Ἐπειτα διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀνεπαίσθητου προσέθετο:

— Ἐκτός. . . δὲν λέγω ὄχι.

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ δούξ, ταύτην τὴν νύκτα ἐξέρχονται ὅπως διασκεδάσωσι μετὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν, τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Ταβάννη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θαυμασίας προσποιητῆς ἀνυπομονησίας, δὲν βλέπετε ὅτι βασανίζετε τὸν σκύλόν μου! Ἐδῶ, Ἀκταίων, ἐδῶ!

Καὶ Κάρολος ὁ Θ' ἐξῆλθε χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἀκούσῃ περισσότερα, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του, καταλιπὼν τὸν Ταβάννην καὶ τὸν δούκα τῆς Γκιζης ἀμφιβάλλοντας ἐπίσης ὡς πρὶν.

Ἐν τούτοις, ἄλλου εἶδους σκηνὴ διεδραματιζέτο παρὰ τῇ Αἰκατερίνᾳ, ἥτις ἀφοῦ συνεβούλευσε τὸν Γκιζης ὅπως ἐπιμείνῃ, εἶχεν ἐπανελθεῖ εἰς τὰ δώματά της ὅπου εὔρε συνηγμένα τὰ συνήθη εἰς τὴν κατάκλισιν αὐτῆς παριστάμενα πρόσωπα.

Ἐπιστρέψασα ἡ Αἰκατερίνα εἶχε τὸ πρόσωπον τόσῳ φιδρόν, ὅσῳ κατηφῆς εἶχεν αὐτὸ ἀναχωρήσασα. Βαθμηδὸν ἀπέλυσε προσηνέστατα τοὺς τε ἀκολούθους αὐτῆς καὶ τοὺς αὐλικούς. Δὲν ἀπέμεινε δὲ παρ' αὐτῇ ἄλλος, πλὴν τῆς Μαργαρί-

τας, ἥτις καθήμενη ἐπὶ τινος κιβωτίου παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἔβλεπε τὸν οὐρανὸν βεβουθισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.

Δις ἢ τοῖς εὐρεθεῖσα μόνη μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ἡ βρασιλομήτωρ ἀπειραθὴν νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ πένθιμος τις σκέψις ἐκαστοτε ἀπόθησεν εἰς τὰ βάθη τοῦ στήθους της τοὺς ἐτοίμους νὰ ἐξέλθωσι τῶν χειλέων της λόγους.

Αἴφνης, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἀνυψώθη καὶ ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας εἰσῆλθεν.

Ἡ ἐπὶ τοῦ θρονίου κατακεκλιμένη μικρὰ κύνων ἔδραμεν πρὸς αὐτόν, δι' ἐνὸς ἄλματος.

— Σεῖς ἐδῶ, τέκνον μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἀνασιρτήσασα. Τί! δειπνεῖτε ἐν τῷ Λούβρῳ;

— Οὐχί, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος. Ταύτην τὴν νύκτα θὰ διατρέξωμεν τὴν πόλιν μετὰ τῶν κυρίων Ἀλανσῶν καὶ Κονδέ. Ἦλπιζον ὅτι θὰ τοὺς εὕρισκον ἐδῶ περιποιημένους ὕμης.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασε.

— Πηγαίνετε, κύριοι, πηγαίνετε, εἶπεν. . . Οἱ ἄνδρες εἶναι εὐτυχεῖς δυνάμενοι νὰ τρέχωσιν οὕτω. . . Δὲν συμφωνεῖς, κόρη μου;

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα. Πόσον ὄραϊον καὶ γλυκὺ πρᾶγμα εἶναι ἡ ἐλευθερία!

— Τοῦτο σημαίνει, δέσποινα, ὅτι ἐγὼ περιορίζω τὴν ὑμετέραν; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος προσκλίνας ἐνώπιον τῆς συζύγου του.

— Οὐχί, δέσποτα. Ὡς ἐκ τούτου δὲν λυποῦμαι ἐμαυτὴν, ἀλλὰ τὰς γυναῖκας ἐν γένει.

— Θὰ μεταβῆτε εἰς τοῦ ναυάρχου, υἱέ μου; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἰσως.

— Ὅχι, πηγαίνετε. Τοῦτο θὰ ἦναι κάλλιστον παράδειγμα. Αὐριον δέ, φέρετέ μοι εἰδήσεις του.

— Θὰ ὑπάγω, δέσποινα, ἀφοῦ ἐπιδοκιμάζετε τὸ διάθημα τοῦτο.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐγὼ οὐδὲν ἐπιδοκιμάζω. . . ἀλλὰ ποῖος εἶναι; . . . Ἀποπέμψατέ τον, ἀποπέμψατέ τον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐποίησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς Αἰκατερίνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν τὸ παραπέτασμα ἀνυψώθη καὶ ἡ δέσποινα τῆς Σώθης ἔδειξε τὴν ξανθὴν αὐτῆς κεφαλήν.

— Δέσποινα, εἶπεν, εἶναι ὁ Ρενέ, ὁ μυρεψὸς ὃν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης διέταξε νὰ προσκλήσῃ.

— Ἡ Αἰκατερίνα ἔρριψε βλέμμα ταχὺ ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας.

Ὁ νεαρὸς πρίγκιψ ἠρρυθρίασεν ἐλαφρῶς, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὠχρίασε φρικῶδως. Καὶ πράγματι, ἤκουσεν ἀναγγελλόμενον τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου τῆς μητρὸς του. Ἠσθάνθη ὅτι τὸ πρόσωπόν του προέδιδε τὴν συγκίνησίν του, καὶ πορευθεὶς ἐστηρίχθη ἀπὸ τοῦ διαφράγματος τοῦ παραθύρου.

Ἡ μικρὰ κύνων ὠλόλυξεν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν δύο νέα πρόσωπα εἰσῆλθον, τὸ μὲν ἀναγγελλέν, τὸ δὲ μὴ ἔχον ἀνάγκην ἀναγγελίας.

Τὸ πρῶτον ἦτο Ῥενέ ὁ μυρεψός, ὅστις πλησίασας τὴν Αἰκατερίναν μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῶν υποκλίσεων τῶν Φλωρεντινῶν ὑπηρετῶν, ἠνέφξε τὴν ἦν ἔφερε πυξίδα, ἧς πάντα τὰ χωρίσματα ἐφάνησαν πλήρη κόνεων καὶ φιαλιδίων.

Τὸ δεύτερον ἦτο ἡ δέσποινα τῆς Λορραίνης, πρωτότοκος τῆς Μαργαρίτας ἀδελφῆ. Αὕτη εἰσῆλθε δι' ἀποκρύφου μικρᾶς θύρας, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως. Κάτωχρος δὲ καὶ τρέμουσα σύσσωμος, ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἔμεινεν ἀπαρατήρητος ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνας, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξήταξε μετὰ τῆς δεσποίνης τῆς Σώθης τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥενέ κοιμισθείσης αὐτῆ πυξίδος, ὅθεν πορευθεῖσα ἐκάθησε παρὰ τῆ Μαργαρίτας, παρὰ τῆ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἴστατο ὄρθιος τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος προσπαθὼν νὰ συνέλθῃ ἐκ σκοτοδίνης.

Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἡ Αἰκατερίνα ἐστράφη.

— Κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Μαργαρίταν, δύνασαι νὰ ἀποσυρθῆς εἰς τὸν κοιτῶνά σου. Σεῖς δέ, υἱέ μου, δύνασθε νὰ ἐξέλθητε ὅπως δικαιοδίαστε εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη, ὁ Ἑρρίκος ἐστράφη κατὰ τὸ ἦμισυ.

Ἡ δέσποινα τῆς Λορραίνης, δραξικμένη τῆς χειρὸς τῆς Μαργαρίτας, εἶπεν αὐτῆ χαμηλοφώνως καὶ μετὰ καταπληκτικῆς εὐστραφίας:

— Ἀδελφῆ μου, ἐν ὀνόματι τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης, ὅστις σὲ σώζει, ὡς τὸν ἔσωσας, μὴ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν, μὴ μεταβῆς εἰς τὸν κοιτῶνά σου.

— Ἐ! τί λέγεις αὐτοῦ. Κλαυδία; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα στραφεῖσα.

— Τίποτε, μήτέρ μου.

— Ὁμιλήσας σιγὰ εἰς τὴν Μαργαρίταν.

— Ὅπως ἐπευχθῆ αὐτῆ τὴν καλὴν νύκτα μόνον, δέσποινα, καὶ τῆ εἶπω χίλια πράγματα ἐκ μέρους τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὕτη ἡ ὠραία δούκισσα;

— Εἰς τοῦ γυναικιδέλου της, τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Ἡ Αἰκατερίνα παρετήρησε τὰς δύο γυναικας δι' ὑπόπτου βλέμματος, καὶ συσπᾶσκα τὰς ὀφρῦς,

— Ἐλθέ ἐδῶ, Κλαυδία!, εἶπεν.

Ἡ Κλαυδία ὑπήκουσε, καὶ ἡ Αἰκατερίνα ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Τί εἶπες αὐτῆ, ἀδιάκριτε; ἐψιθύρισε σφιγξασα τὸσφ ἰσχυρῶς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς της, ὥστε τὴν ἔκαμε σχεδὸν νὰ φωνάξῃ.

— Δέσποινα, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὁ Ἑρρίκος, ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἀπολέσει τῶν μετὰ βρασιλομήτορος, Κλαυδίας καὶ Μαργαρίτας ἀνταλλαγέντων, δέσποινα, θὰ μοὶ κάμῃτε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε ὅπως ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σας;

Ἡ Μαργαρίτα ἔτεινεν αὐτῶ τὴν χεῖρά της· ἀλλ' ἡ χεὶρ ἐκείνη ἔτρεμε.

— Τί σὰς εἶπεν; ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος

κύψας ὅπως φέρῃ τὰ χεῖλη εἰς τὴν τεινομένην αὐτῶ χεῖρα.

— Νὰ μὴ ἐξέλθω. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ ἐξέλθετε καὶ ὑμεῖς.

Ἦτο ἀστραπὴ· ἀλλ' εἰς τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς ταύτης, δι' ὅσφ ἀκαριαία καὶ ἂν ὑπῆρξεν, ὁ Ἑρρίκος ἐμάντευσεν ὀλόκληρον συνωμοσίαν.

— Δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Ἰδοὺ καὶ μία ἐπιστολή, ἣν ἔφερε προβηγικανὸς τις εὐπατρίδης.

— Ὁ κύριος Δελαμούλ;

— Ναί.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, καὶ λαθῶν τὴν ἐπιστολὴν ἔκρυφεν αὐτὴν εἰς τὸν ὑπενδύτην του. Διελθὼν δὲ ἔμπροσθεν τῆς τεταραγμένης συζύγου του, ἐπλησίασε τὸν Φλωρεντινὸν καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τῶ εἶπε:

— Καὶ λοιπὸν, κύρ Ῥενέ, πῶς πηγαίνουσι αἱ ἐμπορικαὶ ἐργασίαι;

— Ἀρκετὰ καλὰ, δέσποτα· ἀρκετὰ καλὰ, εἶπεν ὁ δηλητηριαστής, μειδιῶν τὸ ἄπιστον αὐτοῦ μειδιάμα.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ὅταν εἶναι τις, ὡς ὑμεῖς, ὁ προμηθευτὴς πασῶν τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν τῆς τε Γαλλίας καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς.

— Πλὴν τῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἀπήντησεν ἀναιδῶς ὁ Φλωρεντινός.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἔχετε δικαίον. Καὶ ὅμως ἡ πτωχὴ μου μήτηρ, ἥτις ἦτο πελατὴς σας, σὰς ἐσύστησεν εἰς ἐμὲ ἀποθηήκουσα, κύρ Ῥενέ! Ἐλθετε, λοιπὸν, αὐριον ἢ μεθαύριον παρ' ἐμοὶ καὶ φέρετέ μοι τὰ καλλιτέρά σας μῦρα.

— Καὶ θὰ τύχῃ καλῆς ἀμοιβῆς, εἶπε μειδιῶσα ἡ Αἰκατερίνα, διότι λέγουσιν...

— Ὅτι ἔχω λεπτόν τὸ βαλάχιον... εἶπεν ὁ Ἑρρίκος γελῶν· ἀλλὰ, τίς σὰς εἶπε τοῦτο, μήτέρ μου; μήπως ἡ Μαργῶ;

— Ὅχι, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα· ἡ δέσποινα τῆς Σώθης.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἡ δούκισσα τῆς Λορραίνης, ἥτις μεθ' ὅσας καὶ ἂν κατέβηκε προσπαθείας δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ, ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ὁ Ἑρρίκος οὐδὲ ἂν ἐστράφη.

— Ἀδελφῆ μου, ἀνέκραζεν ἡ Μαργαρίτα ὀρμήσασα πρὸς τὴν δούκισσαν, τί ἔχεις;

— Οὐδὲν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, τεθεῖσα μεταξὺ τῶν δύο νεανίδων. Οὐδὲν. Ἐχει τὸν νευρικὸν πυρετὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Μαζιλλης τῆ ἐσύστησε νὰ θεραπεύῃ δι' ἀρωματικῶν.

Καὶ ἀρπάσασα τὸν βραχίονα τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς της, ἔσφιγγεν αὐτὸν μετὰ μείζονος ἰσχύος ἢ πρίν. Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν Μαργαρίταν, εἶπεν αὐτῆ.

— Ἐ!, Μαργῶ, δὲν ἤκουσες ὅτι σοῦ εἶπον νὰ ἀποσυρθῆς εἰς τὸν κοιτῶνά σου; Ἄν δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, σοῦ τὸ διατάττω.

— Συγχωρήσατέ με, δέσποινα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τρέμουσα καὶ κάτωχρος. Εὐχομαι εἰς τὴν Ὑμετέρα Μεγαλειότητα, καλὴν νύκτα.

— Καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ εὐχή σου θὰ εἰσα-

κουσθή. Καλήν νύκτα, καλήν νύκτα.
Ἡ Μαργαρίτα ἀπεσύρθη κλονιζομένη
καὶ ζητοῦσα ματαίως νὰ συναντήσῃ βλέμ-
μα τι τοῦ συζύγου της, ὅστις οὐδὲ κἀν
ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος της.

Ἐπῆλθον στιγμαὶ τινες σιγῆς, καθ' ἃς
ἡ Αἰκατερίνα ἔμενε ἔχουσα προσηλωμένα
τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς δουκίσσης τῆς Λορ-
ραίνης, ἣτις καὶ αὐτὴ ἄφωνος ἔβλεπε τὴν
μητέρα της συνεσφυγμέναις ἔχουσα τὰς
χεῖρας.

Ὁ Ἐρρίκος εἶχε πρὸς αὐτὰς ἐστραμ-
μένα τὰ νῶτα, ἀλλ' ἔβλεπε τὴν σκηνὴν
ἐν τινι κατόπτρῳ, καίτοι προσποιούμενος
ὅτι ἐκτένιζε τὸν μύστικκον ἀλείφων αὐτὸν
διὰ μύρου, ὅπερ εἶχε τῷ δώσει ὁ Ῥενέ.

— Καὶ σεῖς, Ἐρρίκε, εἶπεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα, δὲν θὰ ἐξέλθετε;

— Ἄ! ναι! εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Να-
βάρρας. Εἰς τὴν πίστιν μου, ἐλησμόνουν
ὅτι ὁ δούξ τοῦ Ἀλκωνῶν καὶ ὁ πρίγκιψ
τοῦ Κοινδὲ μὲ περιμένουσι. Ἄλλ' εἶναι τὰ
θαυμάσια ταῦτα μῦρα, τὰ ὅποια μὲ μεθύ-
σκουσι καὶ μὲ κάμουν, πιστεύω, ν' ἀπο-
λέσω τὴν μνήμην. Καλήν ἐντάμωσιν, δέ-
σποινα!

— Καλήν ἐντάμωσιν! Αὔριον περιμένω
νὰ μοῦ φέρητε εἰδήσεις περὶ τοῦ ναυάρχου.
Θὰ μοῦ φέρητε;

— Δὲν θὰ λείψω. . . Ἐ! Φοίβη! τί
τρέχει;

— Φοίβη! εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ μετὰ
ἀνυπομονησίας.

— Καλέσατε αὐτήν, δέσποινα! εἶπεν ὁ
Βεαρνός, διότι δὲν μὲ ἀφίνει νὰ φύγω.

Ἡ βασιλομήτωρ ἐγερεθεῖσα ἐκράτησε
τὴν μικρὰν κύνα ἐκ τοῦ περιλαιμίου, ἐνῶ
ὁ Ἐρρίκος ἀνεχώρει τὴν ὄψιν ἔχων γαλή-
νιον καὶ μειδιῶσιν, ὡς ἂν μὴ συνησθάν-
ετο ἐνδομύχως ὅτι διέτρεχε κίνδυνον θα-
νάτου.

Ὁπισθὲν του ὤρμησεν ὅπως τὸν φθάσῃ
ἡ μικρὰ κύων, ἣν ἡ Αἰκατερίνα τῶν Με-
δίκων εἶχεν ἀφήσει ἐλευθέραν. Ἄλλ' εὐ-
ρούσα τὴν θύρην κεκλεισμένην, δὲν ἠδυ-
νήθη νὰ πράξῃ ἄλλο ἢ νὰ χώσῃ τὸ ρύγχος
αὐτῆς ὑπὸ τὸ παραπέτασμα, ἐκπέμπουσα
πένθιμον καὶ παρατεταμένον ὀλολυγμόν.

— Τώρα, Καρλόττα, εἶπεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα πρὸς τὴν δέσποινα τῆς Σώβης, προσ-
κάλεσον τὸν Γκιζης καὶ τὸν Ταθάννην,
οἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῷ εὐκτηρίῳ μου,
καὶ ἐπῆλθε μετ' αὐτῶν ὅπως μείνης
παρὰ τῆ δουκίσσης τῆς Λορραίνης, ἣτις
ἔχει τὰ νευρά της.

Σ

Η ΝΥΞ ΤΗΣ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1572

Ὅτε ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Κοκονάς ἐτε-
λείωσαν τὸ λιτὸν δεῖπνόν των, διότι τὰ
πτηνὰ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὁραίου Ἀ-
στέρος μόνον ἐπὶ τοῦ ἐμβλήματος ὑπῆρ-
χον, ὁ Κοκονάς ἐταλαντεύθη μικρὸν ἐπὶ
τῆς ἔδρας, ἣν ἀνήγειρεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν
ποδῶν της, ἐξέτεινε τοὺς πόδας, ἐστήριξε
τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ γευθεὶς
τελευταῖον ποτήριον οἴνου, εἶπε:

— Μήπως ἔχετε διάθεσιν νὰ κατακλι-
θῆτε ἀμέσως κύριε Δελαμόλ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἔχω μεγίστην
διάθεσιν, κύριε, διότι πιθανὸν νὰ μὲ φωνά-
ξωσι τὴν νύκτα.

— Καὶ ἐμὲ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Κοκονάς.
Ἄλλὰ νομίζω ὅτι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει,
ἀντὶ νὰ κατακλιθῶμεν καὶ νὰ ἀναγκάσω-
μεν ἐκείνους οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς ζητήσωσι
νὰ περηνέσωσι, θὰ πράξωμεν καλλίτερον
νὰ ζητήσωμεν παιγνιόχαρτα. Οὕτω θὰ
εἴμεθα πάντοτε ἑτοιμοί.

— Θὰ ἐδεχόμην προθύμως τὴν πρότα-
σίν σας! ἀλλὰ διὰ νὰ παίξω ἔχω πολὺ ὀ-
λίγα χρήματα, μόλις ἑκατὸν χρυσὰ σκουῖδα,
ἐν τῷ μαρσίππῳ μου, τὰ ὅποια εἶναι καὶ
ὅλος ὁ θησαυρός μου. Ἀπόκειται δὲ εἰς
ἐμὲ νὰ κάμω τῶρα τὴν τύχην μου μὲ αὐτὰ.

— Ἐκατὸν χρυσὰ σκουῖδα! ἀνέκραξεν
ὁ Κοκονάς καὶ παραπονεῖσθε! Διαβόλε!
ἀλλ' ἐγὼ ἔχω μόνον εἴς.

— Ἄφετε αὐτὰ! ἐπανελάβην ὁ Δελα-
μόλ. Σᾶς εἶδον ἐξάγοντα τοῦ θυλακίου
σας βαλάντιον, ὅπερ μοὶ ἐφάνη οὐ μόνον
ἀρκοῦντως παχύ, ἀλλὰ καὶ ὑπερτροφικὸν
ὀλίγον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Αὐτὸ θὰ χρη-
σιμεύσῃ διὰ νὰ πληρώσω παλαιὸν τι
χρέος εἰς τινὰ ἀρχαῖον φίλον τοῦ πατρός
μου, ὅστις ὑποθέτω ὅτι εἶναι ὀλίγον τι
Οὐγονόττος ὡς ὑμεῖς. Εἶναι ἐδῶ μέσα
ἑκατὸν χρυσὰ ροδοφόρα¹, ἐξηκολούθησεν
ὁ Κοκονάς κτυπῶν ἐπὶ τοῦ θυλακίου του,
ἀλλ' ἀνήκουσιν εἰς τὸν κύρ Μερχεδών. Ἡ
δὲ προσωπικὴ μου περιουσία περιορίζεται
ὡς σᾶς εἶπον, εἰς εἴς σκουῖδα.

— Τότε, πῶς θὰ παίξωμεν;

— Ἄλλ' ἀκριβῶς ἕνεκα τούτου θέλω
νὰ παίξω. Ἄλλως τε, μοὶ ἐπῆλθε καί τις ἰδέα.

— Ποία;

— Δὲν ἤλθομεν ἀμφότεροι εἰς Παρι-
σίους δι' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν;

— Ναί.

— Δὲν ἔχομεν ἕκαστος ἡμῶν ἕνα ἰσχυ-
ρὸν προστάτην;

— Ναί.

— Ἐχετε πεποιθήσιν ἐπὶ τοῦ ὑμετέ-
ρου, ὡς ἐγὼ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Ναί.

— Λοιπὸν, ἐσκέφθην νὰ παίξωμεν πρῶ-
τον τὰ χρήματά μας, εἶτα τὴν πρώτην
εὐνοίαν, ἢ ὅποια θὰ μᾶς τύχῃ, εἴτε ἐκ
τῆς Αὐλῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἐρωμένης μας.

— Αὐτὸ πράγματι εἶναι εὐφρόεστατον,
εἶπεν ὁ Δελαμόλ μειδιῶν· ἀλλ' ὁμολογῶ
ὅτι δὲν εἶμαι τόσῳ καλὸς παίκτης, ὅπως
διακινδυνεύσω ἅπασαν τὴν ζωὴν μου εἰς
τὰ παιγνιόχαρτα ἢ τοὺς κύβους, διότι ἡ
πρῶτη εὐνοία ἣτις θὰ τύχῃ τόσον εἰς ἐμὲ
καθὼς καὶ εἰς ὑμᾶς ἴσως ἀποφασίση περὶ
ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μας.

— Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὴν πρώτην
εὐνοίαν τῆς Αὐλῆς, εἶπεν ὁ Κοκονάς, καὶ
ἄς παίξωμεν τὴν πρώτην εὐνοίαν τῆς ἐρω-
μένης μας.

— Ἐν καὶ μόνον ἄτοπον βλέπω εἰς
τούτου, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ποῖον;

— Δὲν ἔχω ἐρωμένην.

1. Ρ ο δ ο φ ὀ ρ ο ν, νόμισμα χρυσοῦν ἐφ' οὗ ἦτο
τετυπωμένον ῥόδον, ἔσον πρὸς μίαν γυνεῖαν περίπου.

— Οὐδ' ἐγώ. Ἄλλὰ σκέπτομαι νὰ εὕρω
ἄσον τέχιστα μίαν. Χάρις τῷ Θεῷ! δὲν
εἶναι κανεὶς καὶ τόσῳ ἄσημος, ὥστε νὰ
τὸν ἀποφεύγουν αἱ γυναῖκες.

— Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ ὅτι εἰς τοῦτο δὲν
θὰ ἀποτύχετε, κύριε Κοκονάς. Ἐπειδὴ
ὅμως καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν αὐτὴν πεποι-
θήσιν εἰς τὸν ἐρωτικὸν ἀστέρα μου, πι-
στεύω ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ σᾶς ἔκλε-
πτον παίζων τοιοῦτο παιγνίδιον μεθ' ὑμῶν.
Ἄς παίξωμεν λοιπὸν τὰ εἴς σκουῖδά σας,
καὶ ἂν δυστυχῶς τὰ χάσετε, εἴσθε εὐπα-
τριδῆς καὶ ὁ λόγος σας εἰναι ἰσάξιος χρυσοῦ.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Κο-
κονάς. Αὐτὴ εἶναι ὀμιλία. Ἐχετε δίκαιον,
κύριε. Ὁ λόγος ἐνὸς εὐπατριδοῦ ἀξίζει
χρυσίον, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ εὐπατριδῆς
οὗτος χαιρῇ τὰ πιστὰ τῆς Αὐλῆς. Ὡς ἐκ
τούτου πιστεύσατέ με ὅτι δὲν διεκινδύνευα
πολὺ παίζων μεθ' ὑμῶν τὴν πρώτην πρὸς
ἐμὲ εὐνοίαν.

— Τὴν ὁποίαν σεῖς μὲν ἠδύνασθε νὰ
χάσετε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠδύναμην νὰ κερ-
δίσω, διότι ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας, οὐδὲν δύναμαι νὰ λάβω παρὰ
τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Ἄ! ἀλιτήριε! ἐπιθύρισε ὁ ξενοδό-
χος, καθαρῶς τὸ παλαιὸν κράνος του.
Καλὰ σὲ ἐμυρίσθηκα!

Καὶ ἐσιώπησεν ὅπως ποιήσῃ τὸ σημεῖον
τοῦ σταυροῦ.

— Λοιπὸν, βεβαίως πλέον, εἶπεν ὁ Κο-
κονάς ἀναμειγνύων τὰ παιγνιόχαρτα, ἅτινα
εἶχε φέρεῖ αὐτῷ ὁ ὑπηρέτης, εἴσθε. . .

— Τί;

— Διαμκρυρόμενος.

— Ἐγὼ;

— Ναί, ὑμεῖς.

— Καὶ τί! ὑποθέσατε ὅτι εἶμαι! εἶπεν
ὁ Δελαμόλ μειδιῶν. Ἐχετε τίποτε καθ'
ἡμῶν;

— Χάρις τῷ Θεῷ! ὄχι. Μοὶ εἶναι ἐν-
τελῶς ἀδιάφορον. Μισῶ ἐκ βάθους ψυχῆς
τὴν θρησκείαν τῶν Οὐγονόττων, ἀλλὰ δὲν
ἀποστρέφομαι τοὺς Οὐγονόττους. Ἐπειτα
εἶναι καὶ τοῦτο τοῦ συρμού.

— Ναί! εἶπε γελῶν ὁ Δελαμόλ. Καὶ
ἀπόδειξις ἢ κατὰ τοῦ ναυάρχου ἀπόπειρα!
Ἀλήθεια, θὰ παίξωμεν καὶ τὰς σφαίρας;

— Ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἐγὼ
θέλω νὰ παίξω· ἀδιάφορον δέ τι.

— Ἄς παίξωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Δελα-
μόλ, λαμβάνων τὰ παιγνιόχαρτά του καὶ
τεχθετῶν αὐτὰ ἐν τῇ χειρὶ του.

— Ναί, παίξατε, καὶ παίξατε μετ' ἐμ-
πιστοσύνης, διότι καὶ ἂν ἑκατὸν χρυσὰ
σκουῖδα, καθὼς τὰ ἰδικὰ σου, χάσω, αὐ-
ριον τὸ πρῶτ' ἢ ἔχω νὰ τὰ πληρώσω.

— Ἡ τύχη λοιπὸν θὰ σᾶς ἔλθῃ ἐνῶ
κοιμάσθε;

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ μεταβῶ εἰς ἐντάμωσίν
της!

— Ποῦ; Εἰπέτε μου, διὰ νὰ ἔλθω καὶ
ἐγὼ μαζὺ σας.

— Εἰς τὸ Λουβρον.

— Καὶ θὰ πορευθῆτε ταύτην τὴν νύκτα;

— Ναί, τὴν νύκτα ταύτην μοὶ παρέχει
ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν ὁ μέγας δούξ τῆς
Γκιζης.

Ἄφου ὁ Κοκονάς εἶπεν ὅτι θὰ μεταβῆ ὅπως ζητήσῃ τύχην εἰς τὸ Λούβρον, ὁ Λαουριέρος, ἔπαυσε καθαρίζων τὸ κρᾶνος του καὶ πορευθεὶς ἐτοποθετήθη ὁπισθεν τῆς ἑδρας τοῦ Δελαμόλ, ὥστε μόνος ὁ Κοκονάς ἠδύνατο νὰ τὸν βλέπῃ, ἐκεῖθεν δὲ ἐποίει αὐτῷ σημεῖα, εἰς ἃ ὁ Πεδεμόντιος ἀφωσιωμένος ὦν εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ τὴν συνομιλίαν δὲν προσεῖχεν.

— Διάβολε! Τοῦτο εἶναι θαυμασίον! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, καὶ εἶχετε δίκαιον ὅτε ἐλέγετε ὅτι ἐγεννήθημεν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω συνέντευξιν ἐν τῷ Λούβρω ταύτην τὴν νύκτα. Οὐχὶ ὅμως μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης, ἀλλὰ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

- Ἐχετε σύνθημα, σεῖς;
- Ναί.
- Σημεῖόν τι συνενουήσεως;
- Ὅχι.

— Ἄλλ' ἐγὼ ἔχω ἓν. Τὸ σύνθημα εἶναι... Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Πεδεμόντιου, ὁ Λαουριέρος ἐποίησε χειρονομίαν τόσῳ ἐκφραστικῇ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀδιάκριτος εὐπατρίδης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ὥστε ὁ Κοκονάς ἔμεινεν ἀπολιθωθεὶς μᾶλλον ἐκ τῆς χειρονομίας ἐκείνης, ἢ ἐκ τοῦ παιγνιδίου ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχασε τρία σκουῖδα. Ὁ Δελαμόλ, ἰδὼν τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συμπαίχτου τοῦ ζωγραφηθεῖσαν ἐκπληξιν, ἐσράφη, ἀλλ' οὐδὲν ἕτερον εἶδεν ἢ τὸν ξενοδόχον τὰς χεῖρας ἔχοντα ἐσταυρωμένας καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ κρᾶνος, ὕπερ πρὸ μικροῦ τὸν εἶχεν ἰδεῖ καθαρίζοντα.

— Ἄλλά, τί τρέχει; εἶπεν ὁ Δελαμόλ εἰς τὸν Κοκονάς.

Ὁ Κοκονάς παρετήρει τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν σύντροφόν του ἀφωνος, διότι οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων χειρονομιῶν τοῦ κυρ Λαουριέρου.

Οὗτος εἶδεν ὅτι ὤφειλε νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν του, ὅθεν εἶπεν:

— Ἴδου τί τρέχει. Ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὸ παιγνίδιον, ἐπλησίαισα διὰ νὰ ἰδῶ πῶς ἐπαίξατε ὅταν ἐκερδήσατε ὁ δὲ κύριος μὲ εἶδεν ἔχοντα αὐτὸ τὸ κρᾶνος, καὶ ἐξεπλάγη διότι εἶδε μὲ τοιοῦτον πῖλον ἓνα πτωχὸν ἀστὸν.

— Ὁραῖον, τῷ ὄντι! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ γελῶν ἄχρι δακρύων.

— Ἄ! κύριε! ἐπανελάβεν ὁ Λαουριέρος, μετὰ θαυμασίας προσποιητικῆς ἀπλότητος, καὶ ποιήσας κίνημά τι τῶν ὤμων ἐμφαίνον τὴν συναίσθησιν τῆς ὑποτελοῦς θέσεώς του, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἀνδρεῖοι καὶ δὲν ἔχομεν εὐγενὲς τὸ παράστημα. Οἱ ἀνδρεῖοι εὐπατρίδαι, καθὼς εἴσθε σεῖς, πρέπει νὰ ἔχετε στίλβοντα τὰ ἐπίχρυσα κρᾶνη σας καὶ τὰ λεπτὰ ξίφη σας. Ἡμεῖς ἀρκεῖ νὰ ἐκτελῶμεν ἀκριβῶς τὴν φρουρὰν μας...

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μιγνύων τὰ παιγνιόχαρτα. Φρουρεῖτε;

— Μάλιστα, κύριε κόμη. Εἶμαι λοχίας εἰς ἓνα λόχον τῆς πολιτοφυλακῆς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐνῶ ὁ Δελαμόλ ἤσχυλειτο μοιράζων τὰ παιγνιόχαρτα, ἀπεσύρθη θείς τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του,

ὅπως συστήσῃ σιωπὴν εἰς τὸν Κοκονάς, μείναντα ἐνεόν.

Ἐνεκα ἴσως τῆς προφυλάξεως ταύτης ἀπώλεσε καὶ τὸ δεύτερον παιγνίδιον, ἐπίσης ὡς τὸ πρῶτον ταχέως.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἰδοὺ ἔχασατε ἀκριβῶς ἕξ σκουῖδα! θέλετε νὰ ἐξακολουθήσητε ἀπὸ τῆς μελλούσης τύχης σας;

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Κοκονάς, εὐχαρίστως.

— Ἄλλά, πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν, σὰς ὑπενθυμίζω ὅτι ὡς, μοῦ εἶπετε, ἔχετε συνέντευξιν μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Ὁ Κοκονάς ἐστράφη πρὸς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἶδε τὸν Λαουριέρον ὅστις διὰ νευμάτων συνίστα αὐτῷ προσοχὴν.

— Ναί, εἶπεν ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη ὥρα. Ἄλλως τε, ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ ὑμῶν, κύριε Δελαμόλ.

— Ὅθι κάμωμεν πιστεύω κελίτερον νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ παιγνιδίου, φίλτατέ μοι κύριε Κοκονάς, διότι ἢ ἀπατώμαι ἢ πλησιάζω νὰ σὰς κερδίσω ἀκόμη ἄλλα ἕξ σκουῖδα

— Διάβολε! Λέγετε τὴν ἀλήθειαν... Μοὶ τὸ ἔλεγον πάντοτε ὅτι οἱ Οὐγονόττοι ἔχουσι τύχην εἰς τὸ παιγνίδιον. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ γείνω Οὐγονόττος!

Τὰ ὄμματα τοῦ Λαουριέρου ἐσπινθηροβόλησαν ὡς ἀνθρακες, ἀλλ' ὁ Κοκονάς ἀφωσιωμένος εἰς τὸ παιγνίδιον οὐδὲν εἶδε

— Κάμετέ το, κόμη, κάμετέ το, εἶπεν Δελαμόλ. Καὶ τοι δὲ ὁ τρόπος καθ' ὃν σὰς ἐπῆλθεν ἢ κλίσις εἶναι παράδοξος, θὰ γίνεταί προθύμως δεκτὸς παρ' ἐμοῦ

Ὁ Κοκονάς ἔξεσε τὸ οὖς.

— Ἄν ἤμην βέβαιος, εἶπεν, ὅτι ἡ τύχη σας προέρχεται ἐκ τούτου, δὲν σὰς λέγω... διότι δὲν μὲ μέλει καὶ πολὺ διὰ τὴν λειτουργίαν, ἀφου καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς δὲν ἐνδιαφέρεται...

— Καὶ ἔπειτα... εἶναι τόσῳ ὠραία θρησκεία, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, τόσῳ ἀπλή, τόσῳ ἀγνή!

— Ἐπειτα... εἶναι καὶ τοῦ συρμού, εἶπεν ὁ Κοκονάς... ἔπειτα... φέρει εὐτυχίαν εἰς τὸ παιγνίδιον, διότι... ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! ὅλοι οἱ ἄσσοι ἔρχονται εἰς ὑμᾶς. Καὶ ὅμως σὰς παρατηρῶ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔχομεν εἰς χεῖρας τὰ χαρτῖα, παίζετε τίμια... δὲν κλέπτετε... Βέβαια ἢ θρησκεία σὰς βοηθεῖ.

— Μοὶ ὀφείλετε ἀκόμη ἕξ σκουῖδα, εἶπεν ἡσύχως ὁ Δελαμόλ.

— Ἄ! πῶς μὲ πειράζετε! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Ἄν τὴν νύκτα ταύτην δὲν μείνω εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Γκιζης...

— Τί;

— Ναί! αὐριον ζητῶ παρ' ὑμῶν ἵνα μὲ παρουσιάσετε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Μείνατε δὲ ἡσυχος, ἀφου γείνω Οὐγονόττος, θὰ εἶμαι περισσότερο ἀπὸ τὸν Λθουθῆρον, ἀπὸ τὸν Καλθῖνον, ἀπὸ τὸν Μελάγγθωνα καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς μεταρρυθμιστὰς τῆς γῆς.

— Σιωπή! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, διότι κινδυνεύετε νὰ τὰ χαλάσετε μετὰ τὸν ξενοδόχον μας.

— Ὁ! ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Κοκονάς, στραφεὶς πρὸς τὸ μαγειρεῖον. Ἄλλ' ὄχι δὲν μὰς ἀκούει. Εἶναι πολὺ ἀπησχολημένος τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Καὶ τί κάμνει; εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ὅστις ἐκ τῆς θέσεώς του δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ!

— Συνομιλεῖ μὲ... ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! εἶναι αὐτὸς!

— Ποῦς;

— Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ νυκτερινοῦ ὀρνέου μετὰ τοῦ ὁποίου συνομιλεῖ ὅταν ἐφθάσαμεν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν κίτρινον ὑπενδύτην καὶ μὲ τὸν κίτρινον χρώματος ὑποκιτρίνου. Διάβολε! πόσον ζωηρῶς ὀμιλεῖ! Ἐ! κύρ Λαουριέρε, τί κάμνετε αὐτοῦ; μήπως κατὰ τύχην ὀμιλήτε πολιτικᾷ;

Ἄλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύρ Λαουριέρος ἀπήντησε διὰ τόσῳ ἐκφραστικῆς χειρονομίας καὶ τόσῳ ἐπιτακτικῆς, ὥστε μεθ' ὅλον τὸν πρὸς τὸν ἐξωγραφισμένον κιστόχαρτον ἔρωτά του ὁ Κοκονάς ἠγέρθη καὶ ἔδραμε παρ' αὐτῷ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ.

— Θέλετε οἶνον, εὐπατρίδα μου; εἶπεν ὁ Λαουριέρος ἀπάσας μετὰ ζωηρότητος τὸν βραχίονα τοῦ Κοκονάς, ἀμέσως σὰς φέρουν. Γρηγόριε, φέρε οἶνον εἰς τοὺς κυρίους!

Εἶτα, κύψας εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Σιωπή! ἐψιθύρισε σιωπή! ἂν ἀγαπάτε τὴν ζωὴν σας, καὶ πέμψατε τὸν σύντροφόν σας νὰ κοιμηθῇ.

[Ἐπειτα συνέχεται.]

Ἡ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΣΑΝΤΙΝΟΥ

ἀλήθεια.

— Ζητῶ τὸν λόγον!

— Ἡ γέφυρα πρέπει νὰ γίνῃ ἀπό...

— Νὰ κάμωμεν τὴν δαπάνην, ἀλλὰ τοὐλάχιστον...

— Τὸν λόγον! Ζητῶ τὸν λόγον, κύριε πρόεδρε!

Ὁ κύριος πρόεδρος τῆς θορυβώδους συνεδρίας ἦτον ὁ δήμαρχος τοῦ Σαντινοῦ, ἀνὴρ εἰρηνικοῦ χαρακτῆρος, ὅστις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἠδύνηθη νὰ μὴ τρίξῃ τοὺς ὀδόντας καὶ νὰ μὴ δώσῃ ἐπὶ τῆς πρό αὐτοῦ τραπέζης, ἐλλείψει κωδωνίσκου, δύο γρονθοκοπήματα, ὅπως φέρῃ τὴν τάξιν μεταξὺ τῶν κυρίων δημοτικῶν συμβούλων.

— Ἄλλὰ τί θόρυβον κάμνετε! ἀνεφώνησε, γενόμενος καταπόρφυρος, γίνεταί νὰ μὴ ἠμπορήτε νὰ ὀμιλήτε ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον; Ὅριστε, κύρ Ἀντώνη, ὀμιλήσατε. Ὅμιλεῖ ὁ κύρ Ἀντώνης εἶναι συνηρητικός.

— Λέγω ὅτι ἡ γέφυρα πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ ξύλον...

— Μάλιστα, διὰ νὰ τὴν παρκύρῃ ἡ πρώτη καταιχασιά...

— Μὴ διακόπτετε!

— Ἀφήσατέ με ὅμως νὰ ὀμιλήσω! Τὰ οικονομικὰ τοῦ Δήμου δὲν ἐπιτρέπουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος μεγκλήτερον δαπάνην

καὶ ὑμεῖς γνωρίζετε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πηδῶμεν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.

— Οὐφ!, ὀπισθοδρομικέ! ἀνφωνεῖ ὁ συνήθως διακόπτων προοδευτικὸς Θωμάς.

— Ὅταν ἔχωμεν χρήματα, θὰ σκεφθῶμεν, ἀλλὰ πῶς...

— Ζητῶ τὸν λόγον. Κύριοι, ἐξακολουθεῖ ὁ Θωμάς, χωρὶς νὰ περιμείνη ὅπως τῷ δοθῇ ὁ λόγος, ὁ πρὸ μικροῦ ἀγορεύσας ῥήτωρ εἶναι ζῶον, καὶ ἐξηγοῦμαι.

Οἱ συντηρητικοί: « Εἰς τὴν τάξιν! εἰς τὴν τάξιν!»

Οἱ προοδευτικοί: « Εὐγε! εὐγε!»

Ὁ πρόεδρος: « Νομίζω ὅτι ὁ κύριος Θωμάς ὑπερέβη τὰ ὅρια.»

— Κύριοι, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος, φρονῶ ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ ποικίλα ἀγία ἀγαθήματα. Ὅταν ἀκούετε ἀπὸ μερικοῦς—ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ προσβλέπει περιφρονητικῶς τὴν δεξιὰν πτέρυγα—τινάς προτάσεις, αἱ ὁποῖαι... αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς καθίστων γελοῖους εἰς τοὺς ὀμύρους Δήμους, τίς ἠμπορεῖ νὰ ζυγίξῃ τὰς λέξεις; Γέφυρα ξυλίνη!... Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον—ἦτον ὁ ἔνατος μετὰ Χριστὸν—τῆς προόδου, εἶναι τοῦτο σχέδιον ἀνάξιον πεπολιτισμένου λαοῦ.

— Εὐγε! ἐκ τῆς ἀριστερᾶς.

Παγετώδης σιωπὴ εἰς τὴν δεξιὰν

Ὁ ῥήτωρ πίνει καὶ ἐξακολουθεῖ.

— Ἡ γνώμη μου, ἀξιότιμοι πατέρες τῆς πατρίδος, εἶναι, ὅπως ἡ γέφυρα γίνῃ ἐκ σκληρῶν λίθων. Ὁ σκληρὸς λίθος εἶναι τὸ ὑλικόν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθησαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν κτιρίων των, ἐὰν δ' ἡμεῖς θέλωμεν νὰ δειχθῶμεν ἀληθεῖς ἀπόγονοι τῶν Κουρίτων, ὀφείλομεν νὰ κτίσωμεν τὴν γέφυραν ἐκ λίθου.

Ὅπως ἐνοσηθῇ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ φιλελευθέρου ῥήτορος, δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀξιῶται, ὅτι τὸ Σταντίνον ἐκτίσθη ὑπὸ Ῥωμαίων ἀποίκων.

Φρενητιώδη χειροκροτήματα τῶν φιλοπροσόδων.

Ὁ ῥήτωρ κάθηται, χαιρετῶν ἀριστερᾶ καὶ ἐξακοντιζῶν θριαμβευτικῶν βλέμμα πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἐγείρεται ὁ Ματθαῖος—ἐτῶν πεντήκοντα καὶ ἐπτὰ, — πολιτικοῦ χρώματος μέλανος, ὁμοίως συνειδήσεως, ὁμιλῶν βραδέως καὶ ἠρῶνως.

— Ἦθελον νὰ εἶπω εἰς τὸν πρὸ μικροῦ ὁμιλήσαντα κύριον νὰ καταθέσῃ τὸ ἡμισυ εἰς γνώμας καὶ τὸ ἕτερον ἡμισυ εἰς χρήματα...

— Σιωπή! Ψηφοφορία, ψηφοφορία!

— Ὅχι!

— Ναί!

Ἐγείρεται ἀληθῆς θύελλα φωνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων αἱ συχνότερον ἀκούμεναι λέξεις εἶναι: γινῶμαι, ψηφοφορία, χρήματα.

Ὁ πρόεδρος ἐξεδάρα τὴν πυγμὴν ἐκ τῶν πολλῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης κτυπημάτων, ἀπώλεσε τὴν συνήθη αὐτῷ ψυχραιμίαν καὶ καλεῖ τοὺς πατέρας τῆς Πατρίδος δι' ὀνομάτων ἡμισυ ἀξιοπρεπῶν διὰ τὸ ἀξιώματός του.

Εὐτυχῶς ὅμως οἱ σύμβουλοι δὲν μετέβησαν ἀπὸ τῶν λέξεων εἰς τὰ ἔργα, ὅτε δ' ἔδοξε τῷ Κυρίῳ, κατέπαυσεν ἡ θύελλα καὶ ἐγένετο ψηφοφορία.

Διὰ μεγάλης πλειοψηφίας, ἐψηφίσθη ἡ λιθίνη γέφυρα.

*

Τὴν ἐπιούσαν, ἀπασχίαι δημοτικαὶ ἀρχαὶ μετέβησαν ἐπὶ τοῦ χειμάρρου, ὅπως μελετήσωσι τὴν θέσιν τῆς γεφύρας.

Παρήσαν οἱ τε τοῦ κόμματος τῆς ξυλίνης γεφύρας καὶ οἱ ἀντιδοξοῦντες, σχηματίζοντες δύο ὁμίλους πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ τοῦ δημάρχου, ὅστις, θεώμενος ἐξ ἀπόψεως, ἐφάνετο κολοσσιαία χρυσαλλίς μετὰ δύο μεγίστων πτερύγων, μιᾶς συντηρητικῆς καὶ ἐτέρας φιλελευθέρως.

Μετὰ πολλὰς λέξεις καὶ οὐχὶ χωρὶς τις τῶν παρισταμένων νὰ κινδυνεύσῃ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν χειμάρρον, εὗρον τὴν κατάλληλον θέσιν, ἥτοι δύο σκοπέλους, δυναμένους νὰ χρησιμεύσωσι ἀριστα ὡς στῆλαι ἐκ γρανίτου πάσης στερεότητος. Ὁ Θωμάς παρετήρησεν, ὅτι, ἐνουμένων τῶν δύο σκοπέλων διὰ μεγάλου τόξου γωνίας μᾶλλον ἢ ἥττον ὀξείας, ἐνοεῖται δ' ἐκ σκληρῶν λίθων, θὰ ἐκτίζετο γέφυρα ἀξία τῶν μεγαλοπρεπῶν κτλ. — Ὅρα τὸ ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἀγορεύσει τοῦ ῥήτορος ἐπιχειρήμα.

Ὁ κύρ Ἀντώνης, μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἔκχευε τὴν ἐπομένην παρατήρησιν:

— Τὸ σχέδιον εἶναι μεγαλοπρεπές, ἀληθῶς ἀξίον, ὡς λέγει ὁ ἀξιότιμος συναδέλφός μου τῆς ἀριστερᾶς, τῶν ἀπογόνων κτλ., φρονῶ ὅμως ὅτι ἡ ιδιότης ἀπογόνων δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου. Ἐγὼ, ὡς βλέπετε, θὰ ἐθεώρουν μὴ ἀνγκαίαν τὴν τοιαύτην ιδιότητα καὶ θὰ ἠρκοῦμαι μόνον νὰ ἔχω τὰ ἀνγκαίαια χρήματα.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τούτων αἱ πτέρυγες τῆς χρυσαλλίδος ἠπείλουν νὰ συγκρουσθῶσι κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὁ ἀξιότιμος δήμαρχος, διὰ τῆς φρονήσεώς του, κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ αὐτὰς εἰς τὴν δέουσαν ἀπόστασιν.

Τὴν ἐσπέραν, ὁ σκληπιστὴς τοῦ Σταντίνου, μετὰ τρεῖς σαλπισμοὺς, εἰδοποιεῖ—εἰς τὴν ἐνάτην ἐκατονταετηρίδα τῆς προόδου δὲν ὑπῆρχον ἐπίσημοι ἐφημερίδες—τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου, ὅτι τὸ ἀξιότιμον δημοτικὸν συμβούλιον εἶχε παραδεχθῆ τὴν ἐκ λίθων σκληρῶν γέφυραν καὶ ὅτι μάλιστα ἐξέλεξε καὶ τὴν θέσιν τῆς οἰκοδομήσεως αὐτῆς.

Οἱ φιλελεύθεροι ἐκλογεῖς, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἔκχεον διαδήλωσιν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἀξιότιμου Θωμά.

Διερχόμενοι δὲ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κύρ Ἀντώνη, ἐχαίρετίζον αὐτὸν διὰ συριγμάτων καὶ διὰ τῶν κραυγῶν «κάτω».

Ὁ λαός, ὡς βλέπετε, πρὸ δέκα ἐκατονταετηρίδων εἶναι ὁ αὐτός, οὐδαμῶς μεταβληθείς.

*

Τὴν ἐπιούσαν ὅμως νέον γεγονὸς ἠγαγεν εἰς δυσχερείας οὐ σμικρὰς τὸν τροπαιοῦχον Θωμά.

Συντασσομένου τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς δαπάνης—ἔπρεπεν ὅπως δήποτε νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τοῦτον,—αὕτη ἀνῆλθεν εἰς 80,000 φράγκων.

Ὁ δήμαρχος, ἀφοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ γεγονὸς εἰς τοὺς κυρίους δημοτικούς συμβούλους, ἐνόησας ὅτι τὰ πράγματα περιπλέκοντο, ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ ἐξομαλύνωσιν αὐτὰ, ἵνα μὴ δ' ἀπολέσῃ τὴν πλειοψηφίαν, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας, ὡς ὁ Πιλάτος.

Τὸ στρογγύλον ποσὸν τοῦ προϋπολογισμοῦ προὐκάλεσεν ἐκ νέου τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα τοῦ κύρ Ἀντώνη.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν εἰς φλυαρίας, ἀνεφώνησεν ὁ Θωμάς, τοῦ ὁποῖου τὴν ὀργὴν ἐξήγειρε τὸ κατηραμένον μειδίαμα, ὁ τόπος ἔχει μεγίστην ἀνάγκην τῆς γεφύρας. Προτείνω τὴν ἐναρξίν τοῦ ἔργου μὲ τὰ πρόχειρα χρήματα, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν θὰ προβλέψωμεν.

Ἐπεδοκιμάσθη ἡ ἡμερησία διάταξις τῶν προοδευτικῶν.

*

Οἱ ἐργάται ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου. Μετὰ τρεῖς μῆνας, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν ἐφάνοντο δύο ὠραῖαι ἐκ σκληρῶν λίθων στῆλαι, στηριζόμεναι ἐπὶ δύο σκοπέλων, δὲν ἔλειπε δ' εἰμὴ ἐλάχιστόν τι, τὸ μὲ γωνίαν μᾶλλον ἢ ἥττον ὀξείαν τόξον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ συνδέσῃ τὰς δύο στῆλαι, ὅτε ἐδέεσε νὰ διακοπῶσιν αἱ ἐργασίαι.

Ἐλειψαν τὰ χρήματα! Ὀλίγον ταχέως, τῇ ἀληθείᾳ!

Ὁ Θωμάς διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ: δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας του, χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸν κύρ Ἀντώνη μὲ τὸ ἐπάρτατον εἰρωνικὸν τοῦ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον προὔξενε εἰς αὐτὸν μέγα κακόν.

Ἄλλως τε, φαντάσθητε ἐὰν ὁ κύρ Ἀντώνης ἠδύνατο νὰ σιωπήσῃ. Ἀναπολῶν τὰ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας τοῦ συριγμάτων τῶν προοδευτικῶν, κατεγίνετο νὰ ἐξευτελιζῆ τὸν ἀντίπαλόν του, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ Σταντίνου ἦσαν ἐγγὺς νὰ ποιήσωσιν ἀντίθετον διαδήλωσιν κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς Θωμά.

Οὗτος, καθ' ἐκάστην μετέβαινε εἰς ἐπισκεψίν τῶν θεμελιῶν τῆς γεφύρας, ἠθάνετο δ' ἀπερίγραπτον ἐνδύμυχον βάσανον ἐπὶ τῇ θέξ τῶν ἐγκαταλελειμμένων ἔργων.

Οὕτω βαινόντων τῶν πραγμάτων, ὁ δυστυχῆς θὰ παρεφρόνει, ἐὰν μὴ γεγονὸς, μετὰ τινὰς ἡμέρας συμβῶν, ἔσωζεν αὐτὸν τοῦ φρενοκομείου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε συναντήσῃ τὸν κύρ Ἀντώνη, τὸν ἀνθρωπον τοῦ εἰρωνικοῦ μειδίαματος, ὅστις, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς μόνον τὸ μειδίαμα, ἀπετάθη αὐτῷ ὡς ἐξῆς:

— Καὶ τί καλὰς εἰδήσεις περὶ τῆς γεφύρας τῶν σκληρῶν λίθων;

Ὁ Θωμάς ἀπήντησε διὰ βρυχηθμοῦ, στρέψας αὐτῷ τὰ νῶτα.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἀνταπήντησε διὰ συ-

ριστικῷ γέλωτος, κατασπαράζαντος τὴν καρδίαν τοῦ Θωμᾶ, ὅστις μετέβη εἰς τὸν τόπον τῆς γεφύρας, σκεπτόμενος ἀδικαίει- πτως τὴν τελευταίαν συνάντησίν του.

— Ἄ μακρία! θὰ ἐδίδα τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν διάβολον, ἤρκει νὰ ἴδω τελειωμέ- νην αὐτὴν τὴν γεφυραν, ἀνέκραξε μὲ συνε- σφιγμένους τοὺς ὀδόντας.

— Ἴδού με!

— Ποιὸς εἴσθε, καλέ μου ἄνθρωπε;

— Ὁ διάβολος, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Αἴ!, ἀνεφώνησεν ὁ Θωμᾶς, ὀπισθο- δρομήσας δι' ἄλματος, διότι, κίτοι προ- δευτικὸς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ταραχθῆ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῆ τὸν καταβρέχοντα τὸ μέ- τωπόν του ψυχρὸν ἰδρώτα. Οἴμοι! ὁ διά- βολος!

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβῆσθε τό- σον μ' ἐκαλέσατε καὶ ἦλθον, ἔνζ ἴδω ἐν δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν.

— Ἄλλὰ, σὰς παρακαλῶ, νὰ συμφω- νήσωμεν. . . εἰς τί;

— Δὲν εἶπατε ὅτι θὰ μοὶ ἐδίδατε τὴν ψυχὴν σας, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ ἡ γέφυρα;

— Ἄ! εἶπον τοιοῦτό τι;

— Τώρα πρὸ μικροῦ. Λοιπὸν, δώσα- τέ με τὴν ψυχὴν σας καὶ ἐν ἀκαρεῖ. . .

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἤξεύρετε, κύριε διά- βολε, ὑμεῖς εἴσθε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. . . καὶ. . . ἐννοεῖτε. . . μερικὰ πράγματα. . . λέγονται, δὲν ἤξεύρω ἂν ἐξηγοῦμαι, διὰ νὰ λέγωνται. . . ἀλλὰ νὰ γίνουσι διαφέρει.

— Πῶς! ἀνακαλεῖτε τὸν λόγον σας;

— Αἴ, μὴ σὰς κακοφρονῆ! ἐννοεῖτε καὶ σεῖς, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι πρᾶγμα κἄπως σπουδαῖον, προσέθετο, ξέων τὴν κεφαλὴν του.

— Τότε θέλετε νὰ δώσητε τὴν νίκην εἰς τὸν κύρ Ἀντώνη; θέλετε πραγματι- κῶς νὰ σὰς περιφρονῆ ὅλη ἡ χώρα; θέλε- τε ν' ἀπολέσητε τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου;

— Ὅμιλεῖτε πολὺ καλὰ, καλῆτερον ἀπὸ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Μ' ἐνδιαφέρουσιν ὅσα λέ- γετε, ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου μ' ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο. Ἐὰν εἶχον ἐπτὰ ψυχὰς καθὼς οἱ γάττοι, τότε. . . μὲ λυπεῖ, σὰς βεβαιῶ, ὅτι σὰς ἀρνοῦμαι! ὦ! πιστεύσα- τέ με, ὅτι τοῦτο μὲ δυσαρρεσεῖ πολὺ. Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἐὰν ὑπῆρχεν ἄλλος τρόπος. . . ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος. . . σκέφθητε σεῖς. . .

— Ἡμποροῦσε νὰ γίνῃ ὡς ἐξῆς, εἶπεν ὁ Σατανᾶς, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, θὰ λάβω τὴν πρῶτην ψυχὴν, ἥτις θὰ διέλθῃ διὰ τῆς γεφύρας. Σὰς ἀρέσκει;

— Ἄ! τώρα τὰ πράγματα ἀρχίζουσι νὰ γίνωνται ὀμαλότερα. Ὅμως μὲ συγ- χωρεῖτε ἐὰν τολμῶ νὰ σὰς κάμνω παρατη- ρήσεις. Τίς θὰ θελήσῃ νὰ διέλθῃ πρῶτος; Ἐδῶ ἐγκραίνεται τὸ ζήτημα. Προσέξατε, ὅτι εἰς τὸ Σαντίνον δὲν ἤξεύρουσι οὔτε ποῦ κατοικεῖ ὁ ἡρώσιμος. . . Γελάτε, αἴ! Κεὶ ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. *Ὅλοι εἶναι ἐργῶστα καὶ οὐδεὶς θὰ θελήσῃ νὰ θυσια- σθῆ διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου. Ἄπαντες μέχρις ἐνὸς εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ δὲν θὰ εὐρίσκατο εἰς Μάρκος Κούρ- τιος καὶ ἂν τὸν ἐπληρώνατε εἰς χρυσὸν ὅσον θὰ ἐξυγίζεν. Ἠξεύρετε τί θὰ ἐπραττον

εἰς τὸ Σαντίνον ἐὰν εἰς τὴν πλατεῖαν ἠνοί- γετο μία ἄβυσσος; θὰ κατεσκευάζον τὴν πλατεῖαν ἀλλαχοῦ. Λοιπὸν, ἀκριβῶς ἕνεκα τούτου τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὅστις ἐπικρατεῖ νῦν εἰς τὴν χώραν, ἡ γέφυρα θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ γενομένη, διότι ὅλοι θ' ἀπέφου- γον αὐτὴν, μὲ συγχωρεῖτε τὴν παραβολὴν, ὡς ἡ Ὑμετέρη Ἐξοχότης τὴν ἐκκλησίαν.

— Ὑπάρχει ἐν μέσον. Μὴ τὸ γνωστο- ποιήσητε εἰς τοὺς συγχωρίους σας καὶ τότε θὰ διέλθῃ τις. Ὅποιος τύχη ἔτυχε.

— Κύριε! ἀπήντησε λίαν ἀξιοπρεπῶς καὶ ὑψὸν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν ὁ ἀξιό- τιμος σύμβουλος, ὁ Θωμᾶς Σαλιγκάρης εἶναι ἀνὴρ ἔντιμος καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπραττε τοιαύτην αἰσχρὰν πράξιν.

Πολλοὶ λόγοι ἀντηλλάγησαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἐκλείσθη ἡ ἐπομένη συμφωνία:

Ὁ διάβολος θὰ ἔκτιζε τὴν γέφυραν καὶ θὰ ἐλάμβανε τὴν ψυχὴν ἐκείνου, ὅστις ἤ- θελε διέλθῃ δι' αὐτῆς πρῶτος μεταξὺ τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῆς πρώτης μετ' αὐτὸ ὥρας.

Ὡς βλέπετε, ὁ Θωμᾶς ἠδυνήθη νὰ συ- νάψῃ ἄριστον συμβόλαιον. Ἐξέλεξεν ὥραν ἀκατάλληλον εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐτέρου συμβληθέντος μέρους, ὥστε μὲ ὀλίγην φρόνησιν ἠδύναντο νὰ ἐμπαίξωσιν ἄριστα τὸν κύριον διάβολον.

Οὗτος τότε ἐξέπεμψεν ὀξύτατον συ- ριγμόν.

— Ἐξοχώτατε! μ' ἐκαλέσατε; ἐρωτᾷ ἐμφανισθεῖς ἐν ἀκαρεῖ μικρὸς τις διάβολος.

Ὁ Θωμᾶς, πάντοτε εὐγενῆς, ἀφαιρεῖ τὸν πῖλόν του καὶ προσκλίνει.

— Νὰ ἔλθωσι παραχρῆμα τρικλῶσιαι ἐργάται.

— Μίαν στιγμὴν ὅμως! Αἱ σαφεῖς συμ- φωνίαι κάμνουσι τοὺς καλοὺς φίλους. Ἡ γέφυρα δέον νὰ ἦναι ἐκ σκληρῶν λίθων καὶ οὐχὶ ἐκ ξύλου, διότι ἄλλως. . .

— Ἐννοεῖται! δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

— Καλὰ, καλὰ, ἀρκεῖ ὁ λόγος σας.

Μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ κερασ- φόρον πλῆθος εὐρίσκαται ἐπὶ τὸ ἔργον καὶ ἐντὸς ἡμισεαίας ὥρας ἡ γέφυρα εἶναι ἔτοιμος.

— Τί λέγετε, Θωμᾶ, σὰς ἀρέσκει;

— Ἐξαισία! Εἶναι ἔργον ὄντως ἀντά- ξιοι τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, ἡ πρώτη ψυχὴ. . .

— Ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς μιᾶς.

— Εἶναι ἰδική μου. Ἐχει καλῶς. Τὴν χειρὰ σας καὶ au revoir.

— Σιγά! σιγά! Τὴν χειρὰ οὐδέποτε ἀρνεῖται τις τὴν εὐχὴν ὅμως νομίζω ὅτι κάμνετε δι' ἀστείότητα. Μᾶλλον ὑγειαι- νοῖτε διὰ παντός.

Ὁ ἕτερος ἀνεχώρησε.

*

Λοιπὸν καὶ ὁ διάβολος ἦτο μὲ τὸ κόμμα τῶν προοδευτικῶν; Ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸν ὀρεινόν, ὅστις μοὶ διηγεῖτο τ' ἀνω- τέρω.

— Ὡ! τί χονδροκέφαλος,

— Σὰς εὐχαριστῶ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἤξεύρετε. . .

— Δὲν πειράζει.

— Ἦθελαν νὰ εἶπω. . . πῶς ἀναμιγνύε- ται ὁ. . . ἔξ' ἀπ' ἐδῶ. . . μ' ἐννοεῖτε. . . εἰς τὰ κομματικά; Αὐτὸς προσπαθεῖ μόνον ν' ἀρπάσῃ καμμίαν ψυχὴν καὶ δὲν τὸν μέλλει δι' ἄλλο.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ. Ἐξακολουθήσατε.

Ὁ Θωμᾶς, μείνας μόνος, ἐβεβαιώθη πρῶτον λίαν ἐπιμελῶς, ἐὰν ὁ εἰς τὸ ζενιθ φαινόμενος ἀστὴρ ἦτο ἡ σελήνη ἢ ὁ ἥλιος; πεισεῖς δὲ διὰ μαθηματικῶν παρατηρή- σεων, ὅτι ἦτο τῶ ὄντι ὁ ἥλιος, ὅστις ἐ- σήμαινε μεσημβριαν, διήλθεν ἐν μεγίστη χαρᾷ ἀπαξ, δις καὶ πολλάκις διὰ τῆς γε- φύρας, τῆς ὁποίας ἐθαύμαζε τὴν ὠραιό- τητα καὶ τὴν στερεότητα.

— Ἡ χώρα ἔκτοτε ἐθεώρει τὸν ἀξιό- τιμον σύμβουλον ὡς τὸν νοσημονέστερον καὶ τὸν διπλωματικώτερον ἄνδρα τοῦ κόσμου, ἕνεκα τῆς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ διαβόλου γενομένης συμφωνίας. Καὶ τοι δ' ὁ ἐφη- μέριος διαμαρτύρητο ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῆ οὕτως, οὐχ ἦττον οἱ κά- τοικοι ἦσαν λίαν ηὐχριστημένοι.

Ὁ κύρ Ἀντώνης ἐπαθεν ἀσθένειαν τοῦ ἥπατος.

*

Εἶχον παρέλθῃ ἐπτὰ ἔτη, ἐπτὰ μῆνες καὶ ἐπτὰ ἡμέραι ἀπὸ τῆς κτήσεως τῆς γεφύρας, ὁ δὲ διάβολος ἤρχισε ν' ἀμφι- βάλλῃ ὅτι ἔκαμε κακὴ δουλειά, διότι ἔ- καστος προῦφυλάσσετο τοῦ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς γεφύρας κατὰ τὴν ἀπαισίαν ὥραν.

Ὁ Θωμᾶς εἶχεν ἐκλεχθῆ δῆμαρχος, μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν εἶχε μεταβῆ χάριν ὑποθέ- σεων τινῶν εἰς τὴν Παλλάντσαν. Ἐκεῖ ὅμως εὗρεν εὐθυμον ὁμίλον φίλων, μετὰ τῶν ὁποίων περιήλθεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν πολλὰ τῶν καπηλείων.

Κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον, εἰ καὶ αἰὼνα τῆς προόδου κατὰ τὸν κύριον πρῶην σύμ- βουλον Θωμᾶν, οἱ κάπηλοι ἐτήρουν τὸν οἶνον ἄκρατον. Οἱ ἀνόητοι! Ἐνεκα τού- του, ὁ κύριος δῆμαρχος ἐβράχῃ μέχρις ὀστέων.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, κατηυθύνθη πρὸς τὸ Σαντίνον, κατὰ δὲ τὴν πορείαν του ἔσχε πολλὰς φιλονεικίας καὶ συζητή- σεις μετὰ τῶν κορμῶν τῶν δένδρων, οἴτι- νες, ὡς ἐνόμιζεν, ἐπήρχοντο κατ' αὐτοῦ. δέον δὲ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι δὲν εὗρε τὴν ὀδὸν λίαν ὀμαλήν, διότι, ἐνῶ ἐσήμαινε μεσονύκτιον, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐφθανε πρὸ τῆς διαβοήτου γεφύρας, ψιθυρίζων καθ' ἑαυτόν:

— Ναί, ναί, ἄριστα. . . αὐριον προτείνω τὴν ἐξῆς ἡμερησίαν διάταξιν. . . Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ Σαντίνου εἰς Παλλάντσαν ὁδὸς εἶ- ναι στενὴ καὶ ἀναξία. . . τῶ ὄντι ἀναξία. . . τῶν ἰσχυρῶν Κουίριτων. . . πρέπει νὰ εὐ- ρυνθῆ καὶ νὰ κοπῶσιν ὅλα τὰ ἀπότομα καὶ ἀνυπόστατα δένδρα. . .

— Ὡ! ποῖον βλέπω;! τὸν Θωμᾶν!

— Αἴ! σὺ! Τί οἰκειότης εἶναι αὐτῆ; Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν δῆμαρχόν σου;

— Βεβαίως, σὰς ἀναγνωρίζω. Εἰσθε ὑμεῖς, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐπτὰ ἐτῶν ἐκλείσατε μαζὺ μου συμφωνίας. Τέλος πάντων, ἐλά-

βετε ὀλίγην διάκρισιν! Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς ὅπου μὲ ἀναγκάζετε νὰ φρουρῶ. Εἶχον σχεδὸν ἀπελπισθῆ.

Ὁ Θωμάς, μεταξὺ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου, ἠννόησε συγκεχυμένως καὶ ἐν συνόλῳ τοῦ εὐρίσκατο, ὅπως δὲ τρέμων καὶ μὲ φωνὴν κλυθυμερᾶν,

— Δι' εὐσπλαγγίαν, ἐξοχώτατε, δὲν τὸ ἐπραξῆ ἐπίτηδες. Τί θὰ τὴν κάμετε τὴν ψυχὴν μου; Ἀναλάβετε μᾶλλον τὴν γέφυράν σας...

Στυγνὸς γέλως ὑπεδέχθη τὴν πρότασιν.

— Ἀφήσατέ με τοῦλάχιστον νὰ συντάξω διαθήκην. «Ἐχω λαμβάνειν τριακόσια φράγκα ἀπὸ τὸν... Οἴμοι!»

Ὁ δυστυχὴς Θωμάς δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλὰ συγκατεκρημνίσθη μετὰ τοῦ διαδόλου ἐντὸς τοῦ χειμάρρου εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κοίτην ἠνεώχθη τόσο ἐνρὺ καὶ βαθύ ἀνοιγμα, ὥστ' ἐδέθησεν ἀρκετὸς χρόνος, ὅπως πληρωθῆ ὕδατος.

Νῦν δύναται πᾶς τις νὰ διέρχεται διὰ τῆς γεφύρας ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἄνευ κινδύνου κακῆς συναντήσεως, περὶ τούτου δ' ὀφείλεται χάρις εἰς τὸν μακαρία τῆ λήξει προσδευτικὸν Θωμάν.

Ἔστωσαν αὐτῷ τοῦλάχιστον χλιαρὰ αἰ φλόγες τοῦ Ἄδου.

[Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ].

Δ*

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Ἀφικόμενοι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀσιατικῆς τούτου ὄρους οἱ τρεῖς ἵππεῖς, ἀνεχαίτισαν ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ἵππους των ἵνα ἴδωσιν ἐν γενικῇ ἀπόψει τὴν λαμπρὰν εἰκόνα, ἣτις ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ μεγαλοπρεπῆς καὶ θελκτικῆ ἐξηπλοῦτο πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν. Ὁ λεπτὸς πέπλος τῆς περιέβαλλε βαθμηδὸν τὸν οὐρανὸν διὰ ῥοδίνης χροιας, ἀμαυρούσης τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἐφαίνοντο σβεννύμενοι μετὰ λύπης. Ἡ Ἑνῶπιη, φωτιζομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνταυγείας, ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη, καὶ οἶονεὶ ἀναδύουσα, ὡς ἄλλη Ἀφροδίτη, πλήρης κάλλους, ἐκ τοῦ ὕδατος.

Ἡ ἀπέναντι αὐτῆς Σταμπούλ, τὰ ἐπὶ τοῦ Βασπόρου χωρὶα τῆς, πάντα ἐχάνοντο ἐν πυκνῇ ὁμίχλῃ, ἣν μάτην διεπέρων αἱ ἐπαλξίεις πύργου ἢ μιγαρὲ τινος ἢ ὀξεῖα κορυφῆ. Ἡ θάλασσα τοῦ Μαρχμαρᾶ ἐλεύκαζεν, ἔχουσα ὡς μέλινα στίγματα τὴν νῆσον τοῦ Πρίγκιπος, τὴν Χάλικην καὶ Ἄντιγόνην, αἵτινες διωρῶντο ἀριστερόθεν. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, αἱ ἀσιατικαὶ καὶ εὐρωπαϊκαὶ ἀγκαὶ ἐφαίνοντο ὡς συνενούμεναι περὶ μεγάλην τιὰν λίμνην. Εἶτα δὲ ὑπὸ τὸν λόφον τοῦ Τσαμίτζα, ἔτι βεθυθισμένον ἐν τῷ σκότει, τὰ προάστεια Σκούταρι (Χρυσόπολις) καὶ Καδικεὶ (Χαλκηδὼν), τὸ μέλαν τῶν κυπαρίσσιων δάσος, ὅπερ χωρίζον αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, διετέλουν ἀκόμη κοιμώμενα καὶ

συγκεχυμένα. Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο ἐκ τῶν πολυανθρώπων τούτων πόλεων, τῶν δραστηρίων καὶ φανατικῶν. Ἡ Ἀνατολὴ ἀγνοεῖ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην κίνησιν, ἣτις διασαλεύει τὰς μεγάλας πόλεις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας πάντες ἔτι κοιμῶνται, διότι δὲν ἀνυπομονοῦσι νὰ ζῶσι, δὲν συντέμνουσι τὰς νύκτας ὅπως μηκύνουσι τὰς ἡμέρας.

Ὁ Σουλτάνος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ του, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ λυκαυγῆος, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των χωρὶς ν' ἀπαντήσωσιν οὐδὲ μίαν ψυχὴν ζῶσαν.

Ἡ κατοικία τῆς δουλεμπόρου Νατζῆς μεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ μεγάλου καὶ σκιεροῦ κήπου μόνη αὐτῆ ἐφωτιζέτο. Ὁ Τζελλάλ-Βέης ἀπεχαίρετις τοὺς συνοδοιπόρους του καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ Σκούταρι. Ἐδέθησεν ν' ἀφυπνίσῃ τὸν ἐν τῇ λέμβῳ του ὡς πάντες οἱ ὁμότεχοί του κοιμώμενον Ἑλληνα λεμβοῦχον, — διότι πολλὰκις ὁ καϊκτῆς μόνην κατοικίαν ἔχει τὸ καϊκὶόν του—καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον του εἰς τὸν Μολλᾶν τοῦ Μπεργὸν-Τζαμί. Ὁ λεμβοῦχος καὶ ὁ Μολλᾶς ἐγόγγυσαν κατὰ τοῦ νέου τούτου εἶδους τοῦ ἐξυπνητηρίου, καὶ τότε μόνον κατεπραύνθησαν ὅτε πρὸ τῶν ἀπλήστων αὐτῶν ὀφθαλμῶν ἤστραψεν ἰκανῶς εὐμέγεθες ἀργυροῦν νόμισμα, ὅπερ ὁ Τζελλάλ ἀφῆκεν εἰς τὴν χεῖρα, ἣτις ἔτριβεν ἀκόμη τοὺς ὑπὸ τοῦ ὕπνου βεβαρημένους ὀφθαλμούς.

Ὁ Τζελλάλ-Βέης ἀπεβιδάσθη εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Γενί-Καπού, ἐν ᾧ ἐσήμαινεν ἡ ἕκτη ὥρα ἐν τῷ ναυστάθμῳ.

Εἶχεν ἀκόμη ἕξ ὥρας πρὸ αὐτοῦ πρὸς ἐπανάρθωσιν τῆς ἀταξίας τοῦ στολισμοῦ του, καὶ ν' ἀναπαυθῆ ἐκ τῆς ταχέως ὀδοιπορίας του. Ἀνέβη λοιπὸν ἐν Γενί-Καπού, ἔνθα ἐκέκτητο κομψὸν ἀναπαυτήριον. Οἱ ὑπηρεταὶ του, εἰθισμένοι νὰ βλέπωσιν αὐτὸν εἰσερχόμενον κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, οὐδόπως ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἀφίξιν του.

Ὁ Τζελλάλ-Βέης ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ αἰθίψ τις ἔτριψεν ἐλαφρῶς τὰ μέλη του διὰ παχείας φλανέλλας, ἐμβεβαπτισμένης εἰς εὐώδες οἰνόπνευμα. Τῷ ἐκόμισαν ἔπειτα καφὲν μὲ φά. καὶ τὸν ἐνέδυσαν ὡς παιδίον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἐλάχιστον κάματον. Ἐνίψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας διὰ ῥοδοσταλάκτου ὕδατος, καὶ ἀφ' οὗ ἐνεδύθη τὸν μανδύκα του, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν τοῦ διαγγελέως κομψὴν στρακτιωτικὴν στολήν, διευθύνθη πεζὸς εἰς τὸ Λαλελι-Τζαμί, ζωηρὸς καὶ εὐδιάθετος, ὡσεὶ εἶχε κοιμηθῆ ὅλην τὴν νύκτα.

Οὐδέποτε ἦτο ὁ Τζελλάλ τόσο εὐδιάθετος. Ἡ ἵππασία διὰ τῶν ἐξοχικῶν καλλωνῶν καὶ τῶν λαμπρῶν τοπιῶν, ὧν βριθεὶ ἐξόχως ὅλη ἡ Ἀνατολή, ἀφειδῶς ὑπὸ τῆς φύσεως πλουτισθεῖσα, εἶχε φαιδρῶναι τὸ πνεῦμά του, τετραραγμένον ἔσως διὰ τοῦ οἴνου καὶ τῆς πολυφυχίας, γλυκεῖα δὲ τις ἀνάπαυσις καὶ χροιά νεανικῆς εὐθυμίας εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν προτέρην μελαγχολίαν. Οὐδέποτε ὁ ἀξιωματικὸς ἐπορεύετο εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν μὲ τολαύτην γαλήνην πνεύματος καὶ καρδίας,

περιπατῶν ἐμονολόγει καθ' ἑαυτὸν οὕτω :

— Ἄρα γε εἶναι τοῦλάχιστον ὄραία ἡ ἐρωμένη μου; Ἄ! βεβαίως θὰ ἦναι καὶ νέα καὶ ὄραία, εἰ δὲ μὴ, ἤθελον λάβει μετὰ τοῦ μηνύματός της ἡ δακτυλίδιον ἀδαμαντοκόλλητον, ἡ περόνην ἐκ σπανίων μαργαριτῶν... Αἱ χανούμισσά μας δὲν ἀπατῶνται μὲ κενὰς ἐλπίδας, καὶ προπληρώνουσι τὴν ἡδονὴν, τὴν ὁποίαν δὲν παρέχωμεν αὐταῖς εὐκόλως. Ἡ ἐρασιμωτάτη μηνυτριά μου μοὶ ὁμιλεῖ περὶ ἀναμνήσεων... ὅπερ σημαίνει ὅτι ἤδη γνωρίζομεθα... Ὅθ' ἦναι εἰδύλλιον τι διακοπὴν τίς οἶδεν ἐκ τίνος αἰτίας... Ἰδῶμεν τίνας εἶναι αἱ γυναῖκες, αἱ ἐν ταῖς χώραις τῆς ἀπιστίας ἀποπλανηθεῖσαι γυναῖκες, ἃς ἀσμένως ἤθελον ἀνεύρει;... Πρωτὸν ἡ *Μελιά-Χαιούμ*, ἡ χαρίεσσα καὶ μικρὴ Μελιά, ἣτις τόσο μὲ ἠγάπα, ἄλλως, θὰ ἦναι ἡ μελαγχροινὴ καὶ τρελλὴ ἐκείνη *Νερισέ*... Ὡ! ἃς ἦτο ἡ δειλὴ *Ἀζίζ-Χαρούμ*... Ναι, τῷ ὄντι, ἐπαθύμου νὰ ἦναι ἐκείνη...

Ἐν ᾧ δὲ ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν τοῦ Γενί-Ταζίσι, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐνεθυμήθη τὴν παράδοξον ταύτην ἠθικὴν.

«Ὁ ἐρώμενος προτιμᾷ, ὁ ἐρῶν ἐκλέγει τὴν ἀπροσδοκῆταις ἐπιστρέψασαν ἀπιστον. Προτιμῶ μυριάκις τὴν πιστὴν ἐρωμένην».

Ὁκτῶ ὄραϊ παρὰ τέταρτον, μία ὥρα τουρκιστί, ἐσήμαινεν ἐκ τοῦ τεμένου τοῦ Λαλελι-Τζαμί, ὅτε ὁ Τζελλάλ-Βέης διήλθε τὰς κιγκλίδας αὐτοῦ.

Τὴν ὥραν ταύτην ἡ ὑπὸ πυκνοφύλλων πλατάνων πεφυτευμένη αὐλὴ ἦτο σχεδὸν ἔρημος. Τὰ πολύφυλλα δένδρα ἐχρησίμευον ὡς προπύργιον κατὰ τῆς περιεργίας τῶν διαβατῶν ἢ κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων τῶν ἀπίστων ἐν δὲ τῇ δεινροστοιχίᾳ ἐκείνῃ τῇ περιβαλλούσῃ τὴν μεγάλην αὐλήν, οὐχὶ ἀπαξ συνεντεύξεις ἀντηλλάγησαν. Ὁ βέβηλος ἔρως ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ θεοῦ, εἶναι μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀντιθέσεων, αἵτινες ἀτυχῶς δὲν εἶναι μόνον ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ὁ καιρὸς ἐφαίνετο προμηνύων θύελλαν. Ὁ ἥλιος ἐξηκόντιζε τὰς φλογεράς αὐτοῦ ακτῖνας, καλυπτόμενος ἐνίστε ὑπὸ πυκνῶν καὶ λευκοφκίων νεφῶν, σιζόντων τὸν κυανοῦν αἰθέρα. Ὁ Τζελλάλ-Βέης διήνοιξε φιληδέως τὸν μανδύκα του, καρδακῶν νὰ ἴδῃ τὴν νέαν ἐρωτικὴν κατακτήσιν του. Ἄλλ' αἰ εἰς τὸ τέμενος εἰσερχόμενος Ὁθωμανίδες δὲν ἦσαν οὔτε νεαρὰ οὔτε κομψαί φερετζέδες τετριμμένοι, σαρδάλια ἐσχισμένα, ἡ παραστήματα τοῦλάχιστον ἐξηκονταετῆ μόνον διήρχοντο πρὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ, προδήλως ἀνυπομονοῦντος διὰ τὴν βραδύτητα ταύτην.

Αἰφνης τὸ ὑποπράσινον παρκαπέτασμα, τὸ καλύπτον τὴν θύραν τοῦ Λαλελι-Τζαμί ἠνεώχθη ἵνα ἐξέλθωσι Μολλάδες τινές· εἰς δ' ἐξ αὐτῶν προσελθὼν εὐθύς πρὸς τὸν Τζελλάλ εἶπε :

[Ἐπιταί συνέχεια].

K.

Αἰ τῆς εἰς ἐγγραφῆ συνδρομητῶν, μὴ συνοδεύονται μὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπὸ ὄψιν. — (Οἱ ἐν ταῖς ἐπιγραφῆς καὶ τῷ ἱστορικῷ καὶ συνδρομητῆ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς Ἄθην ἢ εἰς «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».)